

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Ansgar han laae paa Sotteseng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ansgar han laae paa Sotteseng", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 318. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid105709/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

- 21 Hr. Ødbert hed den Ungersvend,
Hans Byrd var som den bedste,
Han kaldtes mangen Høvdings Ven,
Var født til Borg og Fæste,
Det var alt som et Underværk,
Og at i Under Gud er stærk,
Vil Verden aldrig lære.
- 22 Saa drog de ud i Jesu Navn
At bygge Danmarks Kirke,
De foer paa Rhin til Dorstad Havn,
De gik til Dannevirke,
De bygged paa en bedre Vold
Med Prædiken og Skolehold
I Marken og paa Heden.
- 23 Saa reiste sig i Morgengry
Saa nær ved Dannevirke,
Ved Sliens Bredd i Hedeby,
Den første Danne-Kirke,
Og Erik hed den Herre god
Af Jyllands gamle Kongeblood,
Som tømre lod den Kirke.

No. III.

Ansgars Død.

Met. Hos Fyrsterne sad tæt i Ring, af C. Barnekow.

- i Ansgar han laae paa Sotteseng
Udtæret under Smerter,
Han drog i Herrens Klokkestreng
Og tændte sine Kierter,
To for St. Peder og St. Hans,
En for Maria, Kirkens Glands,
Det var en Kyndelmisse.

- 2 At Martyrdøden ei han leed,
Det var hans største Kvide,
O Danmark! du i Kiærlighed
Med din Apostel stride!
Naar da paa Straa du sover hen,
Du dog skal dele med *din* Ven
Hans Martyr-Død og Krone.
- 3 Alt paa Maries Luttre-Dag
Han vented Bod for Smerte,
Da brændte og med Lue svag
Saa blaalig alt hans Kierte,
En Nat dog var tilbage end,
Med Suk han giennemvaaged den,
Med Bøn og Vemods-Sange.
- 4 Men der det lysnede i Øst,
Da løstes og hans Tunge,
Og *Præsterne* med høien Røst
Lovsangen bød han sjunge:
O store Gud, vi love dig,
Da klang i Chor høitidelig,
Og »Troen« blev udsjunget.
- 5 Der Morgensolen lyste ind
Alt giennem Kirke-Rude,
Da hvisked Straalen til hans Sind:
Jeg Herren skal bebude;
Sit Hoved han opløfte lod,
Og aad hans Kiød og drak hans Blod,
Hvis Lem han vilde være.
- 6 Saa løfted han sin Haand saa from,
Og tog i Bøn til Orde:
O, fromme Gud! gak ei i Dom
Med dem, som Ondt mig gjorde!

Derpaa han bad sin femte Bøn,
Paakaldte Guds enbaarne Søn,
Gav ham sin Sjæl i Gjemme.

- 7 O, Danmark, o priis dog Gud,
Og leeg for Ham med Ynde,
Som ved et saadant Sendebud
Dig Troen lod forkynde!
O, see Forbilledet i ham,
Af hvad du, trods al Verdens Skam,
I Verden skal udtrykke.
-

No. 112.

Den Danske Menighed.

- 1 Der throned en Keiser i Englehjern,
Den Fromme han kaldtes paa Jorden,
Han spurgde blandt Bisper og Provster: hvem
Vil fare med Kongen fra Norden,
At staae for hans Tro, endnu spæd, paa Vagt,
Bekræfte ham ret i hans Daabes Pagt?
- 2 Der var ingen Bisp eller Provst saa from,
Han vilde til Danmark fare,
At bringe med Daaben os Christendom,
Og tage paa Konningen vare,
At ikke han skulde, naar Røsten tav,
Hensfalde tilbage i Hedenskab.
- 3 Der var kun en Munk i en Klostersvraa,
Som Frelseren elsked saa saare,
At han i sit Bryst havde Mod derpaa,
Og dog kun med Suk og med Taare,
Thi Spotterne sagde: den Broders Lyst
Er Systre at møde paa Hedningkyst.